

POSTANOWIENIE

Dnia 8 stycznia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa Telekomunikacji Polskiej Spółki Akcyjnej w W.
przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej
o nałożenie kary pieniężnej,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 8 stycznia 2010 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 28 maja 2009 r.,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 marca 2007 r. Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes Urzędu) nałożył na Telekomunikację Polską S.A. (powódka) karę pieniężną w wysokości 100.000 zł. Powódka wniosła odwołanie od powyższej decyzji, zarzucając naruszenie art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. z 2004 r., Nr 171, poz. 1800 ze zm., dalej jako Prawo telekomunikacyjne) oraz art. 210 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego.

Wyrokiem z dnia 26 września 2008 r. Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów oddalił odwołanie powódki. Powódka zaskarżyła wyrok Sądu pierwszej instancji apelacją, w której podniosła zarzuty pominięcia rozważanie wszystkich zarzutów zgłaszanych w toku postępowania, co doprowadziło do nierozpoznania istoty sprawy; naruszenia art. 209 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego poprzez przyjęcie, że niewypełnienie obowiązku dostarczenia

dokumentów wymaganych ustawą obejmuje także sytuację niedopełnienia obowiązku przewidzianego w rozporządzeniu oraz projekt instrukcji i opisu kalkulacji kosztów, a także przyjęcie że przepis ten stanowi podstaw do nałożenia kary w przypadku opóźnienia w dostarczeniu wymaganych ustawą dokumentów; oparcia rozstrzygnięcia o nałożeniu kary wyłącznie na przesłance bezprawności, bez przeprowadzenia analizy w zakresie winy; naruszenia art. 210 ust. 2 Prawa telekomunikacyjnego poprzez nieprawidłową oceną wszystkich przesłanek zawartych w tym przepisie i ustalenie zbyt wysokiej kary pieniężnej oraz naruszenie przepisów praw procesowego, to jest art. 217 § 1, 227, 236 oraz 233 k.p.c.

Wyrokiem z dnia 2 maja 2009 r., Sąd Apelacyjny w W. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 26 września 2008 r., w ten sposób, że uchylił decyzję Prezesa Urzędu. Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wniósł Prezes Urzędu, zaskarżając go w całości.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna w niniejszej sprawie jest niedopuszczalna, ponieważ zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c., skargę kasacyjną można wnieść od prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a zatem wówczas gdy sprawa wszczęta na żądanie uprawnionego podmiotu zakończyła się prawomocnym wyrokiem sądu drugiej instancji oddalającym apelację od wyroku sądu pierwszej instancji oddalającego odwołanie, prawomocnym wyrokiem oddalającym apelację od wyroku zmieniającego zaskarżoną decyzję i orzekającego co do istoty sprawy, bądź prawomocnym wyrokiem reformatoryjnym sądu drugiej instancji (postanowienia SN z dnia 12 lutego 2009 r., sygn. akt III SK 32/08, niepublikowane; z dnia 7 października 1998 r., I CKN 265/98, OSP 2000 nr 5, poz. 96 oraz z dnia 7 czerwca 2005 r., III SZ 6/05, OSNP 2006 nr 3-4, poz. 69). Zgodnie z zapatrywaniami prawnymi wyrażonymi w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2009 r. (sygn. akt III SK 32/08, niepublikowane), zaskarżony skargą kasacyjną wyrok Sądu Apelacyjnego, uwzględniający apelację strony powodowej od wyroku Sądu pierwszej instancji i uchylający zaskarżoną decyzję Prezesa Urzędu, kończy określony etap postępowania sądowego, ale nie kończy postępowania w rozpoznawanej sprawie. Po przeprowadzeniu zaleconego

Prezesowi Urzędu postępowania uzupełniającego, może wydać nową decyzję albo umorzyć postępowanie.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.